Tuomas Ojanen
28.4.2026

Eduskunnan perustuslakivaliokunnalle

HE 22/2026 vp Hallituksen esitys eduskunnalle luottolaitosdirektiivin täytäntöönpanoa koskevaksi lainsäädännöksi

Lausunnon ala

1. Perustuslakivaliokunta on pyytänyt ”erityisesti tarkastelemaan Finanssivalvonnasta annetun lain 42 ja 44 §:n sääntelyä ne bis in idem -kiellon kannalta.” Valiokunta on edelleen pyytänyt tarkastelemaan ehdotusta myös ”siltä kannalta, onko perustuslain 21 §:stä käsityksenne mukaan johdettavissa ne bis in idem -kiellolle sellaista kansallista suoraan perustuslaista tulevaa itsenäistä sisältöä, joka ei johdu Euroopan ihmisoikeussopimuksen ja EU:n perusoikeuskirjan soveltamiskäytännöstä. Lisäksi valiokunta on pyytänyt ”tarkastelemaan sääntelyä siltä kannalta, täyttyykö perustuslain 21 §:n vaatimus oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin ja hyvän hallinnon takeiden turvaamisesta lailla Finanssivalvonnasta annetun lain 42 §:n 5 momenttia soveltamistilanteissa.”

Pääasiallinen sisältö

2. Finanssivalvonnasta annetun lain 42 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 5 momentti, joka sisältäisi poikkeuksen 4 momentissa säädetystä kaksoisrangaistavuuden kiellosta. Poikkeussäännöksen mukaan Finanssivalvonta voisi määrätä seuraamusmaksun luottolaitoslain 20 luvun 1 §:n säännösten rikkomisesta tai laiminlyönnistä sille, jota epäillään samasta teosta esitutkinnassa, syyteharkinnassa tai tuomioistuimessa vireillä olevassa rikosasiassa taikka jolle on samasta teosta annettu lainvoimainen tuomio. Seuraamusmaksun voisi määrätä ainoastaan seuraavien edellytysten täyttyessä: 1) seuraamusmaksun määrääminen on täysin välttämätöntä yleisen edun suojaamiseksi; 2) suojattava yleinen etu on eri kuin rikosseuraamuksella suojattava yleinen etu; 3) suojattava yleinen etu täydentää rikosseuraamuksella suojattavaa yleistä etu; 4) seuraamusmaksun määrääminen on oikeasuhtaista 5) seuraamusmaksun määräämistä koskeva menettely on sovitettu yhteen rikosasian käsittelyn kanssa.
3. 5 momentin poikkeussäännöksellä pantaisiin esityksen mukaan täytäntöön luottolaitosdirektiivin 70 artiklan 3 kohta. Poikkeussäännös vastaisi esityksen mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen sekä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen kehittynyttä oikeuskäytäntöä siitä, että ne bis in idem -periaate ei tiettyjen edellytysten täyttyessä estä hallinnollisen seuraamuksen ja rikosoikeudellisen seuraamuksen määräämistä samasta teosta. Euroopan unionin tuomioistuin on esityksen mukaan käsitellyt asiaa tapauksissaan C-524/15 (Menci) sekä C-596/16 ja C-597/16 (Di Puma ja Zecca). Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on käsitellyt asiaa esimerkiksi tapauksissaan A and B v. Norway (2016) ja Tsonyo Tsonev v. Bulgaria (2021).

4. Säännöksen yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan, että kaksoisrangaistavuuden kielto on ollut Suomessa hyvin vakiintunut, eikä sen osalta ole havaittu erityisiä tarpeita poikkeuksen säätämiselle. Poikkeus on kuitenkin esityksen mukaan ”välttämätön säätää luottolaitosdirektiivin täytäntöönpanemiseksi.” (ks. HE, s. 140, ks. myös HE, s. 221) Yksityiskohtaisissa perusteluissa esitetään muutamia yksittäisiä esimerkkejä havainnollistamaan, millaisessa käytännön tilanteessa poikkeus voisi tulla mahdollisesti sovellettavaksi, jos edellytykset täyttyvät.

Arvio

5. Kuten esityksen säätämisjärjestysjaksossa todetaan, esityksen 1. lakiehdotuksen 42 §:n 5 momentti on merkityksellinen kaksoisrangaistavuuden (ne bis in idem -periaate) kiellon kannalta. Kiellon katsotaan sisältyvän myös Suomen perustuslain yksilön oikeusturvaa koskevan 21 §:n 2 momentin säännökseen oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takeista, jotka on lailla turvattava (PeVL 17/2013 vp, s. 3, HE 309/1993 vp, s. 74/II; ks. myös PeVL 9/2012 vp, s. 3).
6. Kaksoisrangaistavuuden kiellosta määrätään myös Euroopan unionin perusoikeuskirjan 50 artiklassa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7. lisäpöytäkirjan 4 artiklassa. Kiellon mukaan ketään ei saa saman valtion tuomiovallan nojalla tutkia uudelleen tai rangaista oikeudenkäynnissä rikoksesta, josta hänet on jo lopullisesti vapautettu tai tuomittu syylliseksi kyseisen valtion lakien ja oikeudenkäyntimenettelyn mukaisesti. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisukäytännössä kiellon soveltamisala ei rajoitu vain varsinaisiin rikosoikeudellista rangaistusta koskeviin tuomioihin, vaan se ulottuu myös erilaisiin rangaistusluonteisiin hallinnollisiin seuraamuksiin.
7. Kuten hallituksen esityksessä todetaan, Finanssivalvonnasta annetun lain 42 §:ään ehdotettu poikkeussäännös kaksoisrangaistavuuden kieltoon ”muuttaisi Suomen vakiintunutta lausuntokäytäntöä”. Perustuslakivaliokunta piti vuonna 2012 ne bis in idem -kiellon noudattamisen kannalta perusteltuna, että työsopimuslakiin kaksoisrangaistavuuden estämiseksi sisällytettäväksi ehdotettuja säännöksiä tulkitaan siten, että lopulliseksi jääneen seuraamusmaksun tulee estää samaa tekoa koskevan rikossyytteen tuomioistuinkäsittelyn käynnistyminen tai keskeyttää se (PeVL 9/2012 vp, s. 4). Vuonna 2012 lisättiin myös Finanssivalvonnasta annettuun lakiin kaksoisrangaistavuuden kieltoa koskeva säännös (HE 32/2012 vp).
8. Nähdäkseni perustuslakivaliokunnan lausunto PeVL 9/2012 vp havainnollistaa, että perustuslain 21 §:stä on johdettavissa – tai ainakin voi olla johdettavissa - ne bis in idem -kiellolle myös sellaista suoraan perustuslaista tulevaa itsenäistä sisältöä, joka ei täysin johdu Euroopan ihmisoikeussopimuksen (ja EU:n perusoikeuskirjan soveltamiskäytännöstä), vaikka lausunnossa valiokunta monelta osin ottaakin huomioon etenkin Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7. lisäpöytäkirjan 4 artiklan bis in idem -säännöksen ja sitä koskevan silloisen EIT:n oikeuskäytännön.

9. Kuten esityksestä tulee esiin, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ja Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisukäytäntö on kehittynyt 2010- ja 2020 -luvuilla siten, että ne bis in idem -periaate ei tiettyjen edellytysten täyttyessä estä hallinnollisen seuraamuksen ja rikosoikeudellisen seuraamuksen määräämistä samasta teosta. EU-tuomioistuin on käsitellyt ne bis in idem -periaatteen soveltamista tilanteissa, joissa samalle henkilölle määrätään sekä hallinnollinen että rikosseuraamus samoista teoista, esimerkiksi tapauksissaan C-524/15 (Menci) sekä C-596/16 ja C-597/16 (Di Puma ja Zecca). Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on käsitellyt asiaa esimerkiksi tapauksissaan A and B v. Norway (2016) ja Tsonyo Tsonev v. Bulgaria (2021).
10. Esityksen mukaan siinä tunnistetaan kieltoon liittyvä kehittynyt Eurooppa-tuomioistuinten ratkaisukäytäntö. Esityksen mukaan ehdotetulla 42 §:n 5 momentin poikkeussäännöksellä mahdollistetaan hallinnollisen seuraamuksen ja rikosoikeudellisen seuraamuksen samasta teosta luottolaitosdirektiivin mukaisesti tiettyjen edellytysten täyttyessä. Poikkeussäännöksen täytäntöönpano vahvistaa esityksen mukaan sääntelyn tehokkuutta ja varmistaa kilpailuneutraliteetin EU:n sisämarkkinoiden näkökulmasta. Poikkeussäännös tarkoittaisi käytännössä, että kiellettynä kaksoisrangaistuksena ei pidettäisi tilannetta, jossa menettelyt muodostavat yhden koordinoidun sekä oikeasuhtaisen kokonaisuuden. Esityksessä todetaan, että ”kaksoisrangaistavuuden kiellosta poikkeamisessa olisi kyse merkittävästä muutoksesta oikeustilaan, joka on ollut Suomessa vakiintunut.” Esityksen mukaan kyseisestä poikkeuksesta on kuitenkin ”välttämätöntä säätää luottolaitosdirektiivin täytäntöönpanemiseksi.” (HE, s. 221)
11. Poikkeussäännöksen valtiosääntöisessä arvioinnissa on ensinnäkin otettava huomioon luottolaitosdirektiivin 70 artiklan 3 kohta, joka kuuluu kokonaisuudessaan seuraavasti:

> ”Toimivaltaiset viranomaiset *voivat* määrätä seuraamuksia samalle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle, joka on vastuussa samasta teosta tai laiminlyönnistä sellaisten hallinnollisten ja rikosoikeudellisten menettelyjen kasaantuessa, jotka liittyvät samaan rikkomukseen. Tällaisen menettelyjen ja seuraamusten kasautumisen on kuitenkin oltava ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista, jotta voidaan pyrkiä erilaisiin ja toisiaan täydentäviin yleisen edun mukaisiin tavoitteisiin.” (Kursivointi – TO)

12. Direktiivin 70 artiklan 3 kohta on mahdollistava (”toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä…”). Säännös ei siis velvoita määräämään seuraamuksia samalle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle, joka on vastuussa samasta teosta tai laiminlyönnistä sellaisten hallinnollisten ja rikosoikeudellisten menettelyjen kasaantuessa, jotka liittyvät samaan rikkomukseen. Näin ollen hallituksen esityksen säätämisjärjestysjaksossa esitetty siitä, että ”(l)uottolaitosdirektiivin säännöksen mukaan valvontaviranomaisen pitäisi voida määrätä seuraamusmaksu samasta teosta samalle henkilölle, jos tietyt edellytykset täyttyvät” (HE, s. 221), ei pidä paikkaansa. Sitä vastoin direktiivin säännös jättää jäsenvaltioille harkintavaltaa kaksoisrangaistavuuden suhteen.

13. Perustuslakivaliokunnan valtiosääntöisiin tehtäviin ei lähtökohtaisesti kuulu kansallisen täytäntöönpanosääntelyn arviointi EU:n aineellisen lainsäädännön kannalta (ks. esim. PeVL 6/2026 vp, kappale 3, ks. myös PeVL 31/2017 vp, s. 4). Valiokunnan lausuntokäytännössä on kuitenkin vakiintuneesti ensinnäkin edellytetty, että eduskunnalle tuodussa hallituksen esityksessä arvioitava riittävästi unionin oikeuden jättämää kansallista liikkumavaraa. Valiokunta on edelleen vakiintuneesti korostanut, että siltä osin kuin Euroopan unionin lainsäädäntö edellyttää kansallista sääntelyä tai mahdollistaa sen, tätä kansallista liikkumavaraa käytettäessä otetaan huomioon perus- ja ihmisoikeuksista seuraavat vaatimukset (ks. esim.PeVL 6/2026 vp, kappale 3, PeVL 33/2025 vp, kappale 4, PeVL 8/2021 vp, s. 2, PeVL 9/2019 vp, s. 2, PeVL 1/2018 vp, s. 3). Valiokunta on myös painottanut, että hallituksen esityksessä on erityisesti perusoikeuksien kannalta merkityksellisen sääntelyn osalta syytä tehdä selkoa kansallisen liikkumavaran alasta (PeVL 1/2018 vp, s. 3, PeVL 26/2017 vp, s. 42, PeVL 2/2017 vp, s. 2, PeVL 44/2016 vp, s. 4).
14. Merkityksellistä arvioitaessa Finanssivalvonnasta annetun lain 42 §:ään lisättäväksi ehdotettua 5 momenttia edelleen on, että perustuslakivaliokunnan vakiintuneen lausuntokäytännön mukaan perustuslaissa turvattu perusoikeussuojan taso voi olla korkeampi kuin suojan vähimmäistason asettavista ihmisoikeusvelvoitteista johtuu (PeVM 4/2018 vp, s. 9, PeVL 59/2017 vp, PeVL 43/2016 vp, PeVL 24/2016 vp, PeVL 59/2014 vp). Vastaavasti EU:n perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan mukaan Euroopan ihmisoikeussopimus asettaa vain perusoikeuskirjassa turvatun perusoikeussuojan vähimmäistason (ks. myös esim. EU-tuomioistuimen tuomio asioissa Tele2 ja Watson, kohta 129). Lisäksi perusoikeuksien yleisiin rajoitusedellytyksiin kuuluu nimenomainen vaatimus siitä, että rajoitukset eivät saa olla ristiriidassa Suomen kansainvälisten ihmisoikeusvelvoitteiden kanssa (PeVM 25/1994 vp, s. 5/II).
15. Kokoavasti voidaan edellä esitetyn perusteella ensinnäkin todeta, että luottolaitosdirektiivi ei velvoita poikkeamaan kaksoisrangaistavuuden kiellosta ja sitä myöden tekemään merkittävää muutosta Suomessa vakiintuneeseen oikeustilaan. Sitä vastoin direktiivi jättää tässä suhteessa jäsenvaltioille ja siten myös Suomelle harkintavaltaa. Edelleen voidaan todeta, että perustuslakivaliokunnan vakiintuneen lausuntokäytännön mukaan EU-lainsäädännön jättämää kansallista liikkumavaraa (ja siten myös harkintavaltaa) on käytettävä ottaen huomioon perus- ja ihmisoikeuksista seuraavat vaatimukset. Kun lisäksi otetaan huomioon perustuslain 22 §, jonka mukaan julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen, on perusteltua katsoa kotimaisen perustuslain kannalta, ettei ole syytä säätää esityksessä ehdotettua poikkeussäännöstä kaksoisrangaistavuuden kiellosta. Sitä vastoin on perusteltua pysyttäytyä kotimaisessa lausuntokäytännössä, joka toteuttaa parhaiten kaksoisrangaistavuuden kiellon perus- ja ihmisoikeutta.
16. Tässä yhteydessä on huomautettava siitä, ettei Euroopan ihmisoikeussopimuksesta, sellaisena kuin se täsmentyy edellä mainituissa EIT:n ratkaisuissa, johdu estettä tälle, koska perustuslakivaliokunnan vakiintuneen lausuntokäytännön mukaan perustuslaissa turvattu

perusoikeussuojan taso voi olla korkeampi kuin suojan vähimmäistason asettavista ihmisoikeusvelvoitteista johtuu (PeVM 4/2018 vp, s. 9, PeVL 59/2017 vp, PeVL 43/2016 vp, PeVL 24/2016 vp, PeVL 59/2014 vp). Myös Euroopan ihmisoikeussopimuksen 53 artikla tuo esiin ihmisoikeussopimuksen vähimmäistasoaseman. Artiklan mukaan minkään tässä yleissopimuksessa ei pidä katsoa rajoittavan tai loukkaavan korkean sopimuspuolen lainsäädännössä turvattuja tai jossain sen allekirjoittamassa sopimuksessa tunnustettuja ihmisoikeuksia ja perusvapauksia.

17. Myöskään EU-oikeudesta ei nähdäkseni johdu estettä pysyä kotimaisessa lausuntokäytännössä, vaikka EU-tuomioistuimen oikeuskäytännössä on Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tapaan katsottu, että ne bis in idem -periaate ei tiettyjen edellytysten täyttyessä ehdottomasti estä hallinnollisen seuraamuksen ja rikosoikeudellisen seuraamuksen määräämistä samasta teosta. Keskeinen syy tähän on yksinkertaisesti siinä, ettei luottolaitosdirektiivi velvoita säätämään nyt ehdotettua poikkeussäännöstä kaksoisrangaistavuuden kiellosta. Suomella on näin ollen harkintavaltaa poikkeussäännöksen säätämisen suhteen, eikä sen säätäminen siis määräydy täysin unionin oikeuden perusteella. Unionin perusoikeuskirjan 53 artiklassa myös vahvistetaan, että kansalliset viranomaiset ja tuomioistuimet saavat soveltaa perusoikeuksien suojaa koskevia kansallisia vaatimuksia. Tilanne muuttuisi EU-oikeuden kannalta toiseksi, jos luottolaitosdirektiivi velvoittaisi poikkeussääntelyyn kaksoisrangaistavuuden kiellosta EU-tuomioistuimen oikeuskäytännössä määriteltyjen edellytysten puitteissa. Tällöin kaksoisrangaistavuuden kiellon perusoikeuden sisältö ja sen mukaisen suojan taso määräytyisi EU:n perusoikeuskirjan 50 artiklan mukaan, sellaisena kuin siihen sisältyvä kaksoisrangaistavuuden kielto täsmentyy EU-tuomioistuimen oikeuskäytännössä. Nyt on kuitenkin siis myös EU-oikeuden kannalta sallittua noudattaa kotimaiseen perustuslakiin perustuvaa korkeampaa kaksoisrangaistuksen kiellon tasoa, joka on parhaiten toteuttaa perustuslain 22 §:n mukaista - ja myös lainsäätäjään - kohdistuvaa perus- ja ihmisoikeuksien turvaamisvelvoitetta.[1]

Perustuslain 21 §:n oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin ja hyvän hallinnon takeiden toteutuminen Finanssivalvonnasta annetun lain 42 §:n 5 momenttia soveltamistilanteissa

18. Ehdotetulla 42 §:n 5 momentin poikkeussäännöksellä mahdollistetaan esityksen mukaan hallinnollisen seuraamuksen ja rikosoikeudellisen seuraamuksen samasta teosta luottolaitosdirektiivin mukaisesti tiettyjen

[1] Ks. EU-tuomioistuimen tuomioista, joissa on sallittu noudattaa tiukempaa/korkeampaa kansallisen perusoikeussuojan tasoa esim. tuomio 24.7.2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606. Siinä EU-tuomioistuin katsoi, että jäsenvaltion tuomioistuinten ei ollut jätettävä soveltamatta jäsenvaltion perustuslakituomioistuimen ratkaisuja, joilla on todettu pätemättömäksi rikosasioissa sovellettavan vanhentumisajan katkeamisperusteita koskeva kansallinen säännös rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen vastaisena, sellaisena kuin tämä periaate on turvattu kansallisessa oikeudessa, siltä osin kuin on kyse siinä asetetuista rikoslain ennakoitavuuden ja täsmällisyyden vaatimuksista, vaikka näiden ratkaisujen seurauksena huomattavan monien rikosasioiden, myös Euroopan unionin taloudellisiin etuihin kohdistuvia törkeitä petoksia koskevien asioiden, käsittely lopetetaan rikosoikeudellisen vastuun vanhentumisen perusteella. Ks. myös esim. tuomio 5.12.2017, M.A.S. ja M.B., C-42/17, EU:C:2017:936.

edellytysten täyttyessä. Seuraamusmaksun voisi määrätä ainoastaan seuraavien edellytysten täyttyessä: 1) seuraamusmaksun määrääminen on täysin välttämätöntä yleisen edun suojaamiseksi; 2) suojattava yleinen etu on eri kuin rikosseuraamuksella suojattava yleinen etu; 3) suojattava yleinen etu täydentää rikosseuraamuksella suojattavaa yleistä etu; 4) seuraamusmaksun määrääminen on oikeasuhtaista 5) seuraamusmaksun määräämistä koskeva menettely on sovitettu yhteen rikosasian käsittelyn kanssa.

19. Esityksen yksityiskohtaisissa perusteluissa esitetään muutamia esimerkkejä havainnollistamaan, millaisessa käytännön tilanteessa lain 42 §:n 5 momentin poikkeussäännös voisi tulla mahdollisesti sovellettavaksi, jos edellytykset täyttyvät.

> Poikkeussäännöksen tarkoittama tilanne voisi esimerkiksi olla käsillä, kun toimija harjoittaa luottolaitostoimintaa ilman toimilupaa. Kyseisestä toiminnasta on säädetty rikosseuraamus, mutta Finanssivalvonnalla on myös mahdollisuus määrätä hallinnollinen seuraamus annetun päätöksen vastaisesti menettelystä. Tällöin hallinnollisen seuraamuksen ja rikosseuraamuksen taustalla olevien yleisten etujen pitäisi myös erota toisistaan. Pelkästään ajallinen ero seuraamuksissa ei kuitenkaan tarkoita, että yleinen etu katsottaisiin eriksi. Toisenlainen esimerkkitilanne voisi olla sellainen, jossa yritys rikkoo säännöksiä luottolaitoksen hallinto- ja ohjausjärjestelmistä siten, että vakavaraisuusvaatimuksia ei pystytä laskemaan. On mahdollista, että sama teko täyttäisi esimerkiksi kirjanpitorikoksen tunnusmerkistön. Tällöin rikosseuraamuksen taustalla oleva yleinen etu painottuisi luotettavan taloudellisen informaation saatavuuden varmistamiseen ja esimerkiksi sijoittajansuojaan. Finanssivalvonnan määräämän seuraamuksen yleinen etu painottuisi puolestaan luottolaitosten sääntelyn noudattamiseen ja rahoitusjärjestelmän vakauteen.
>
> Momentin mukainen välttämätön yleinen etu voisi esityksen mukaan olla esimerkiksi edellä kuvatusti rahoitusjärjestelmän vakauden suojaaminen tai tarkemmin esimerkiksi tallettajien suojaaminen tilanteessa, jossa toimija harjoittaa luottolaitostoimintaa ilman lupaa. Tällainen tilanne saattaisi olla käsillä erityisesti silloin, kun on tarvetta rikosoikeudellista prosessia nopeammin saatava määrättyä hallinnollinen seuraamus esimerkiksi Finanssivalvonnan kieltopäätöksen rikkomisesta. Hallinnollisen seuraamuksen määrääminen ei kategorisesti estäisi rikosoikeudellista prosessia luottolaitosrikoksesta, jos edellytykset yhteensovitetusta menettelystä täyttyy siten, että eri seuraamukset katsotaan yhteiseksi kokonaisuudeksi. (HE, s. 140-141)

20. Nähdäkseni ehdotettu sääntely seuraamusmaksun määräämisen edellytyksistä muodostuu varsinkin kohtien 1-3 mukaisen yleisen edun takia liian avoimeksi ja laaja-alaiseksi tällaiseen sääntelyyn kohdistuvan täsmällisyys- ja tarkkarajaisuusvaatimuksen kannalta. “Yleinen etu” on jo lähtökohtaisesti avoimen väljä ja kaikkea muuta kuin tarkka ja yksiselitteinen käsite.
21. Kaksoisrangaistavuuden kieltoon kohdistuvassa poikkeussäännöksessä on ongelmallista jättää poikkeuksen tekemisen edellytykseksi keskeisesti asetetun yleisen edun käsitteen määräytyminen vain lähinnä esityksen perusteluista ilmenevien laveiden ja esityksen itsensäkin mukaan vain esimerkinomaisten perustelulausumien varaan. Viittaan myös tässä yhteydessä perustuslakivaliokunnan lausuntoon PeVL 14/2026 vp, kappale 12, jossa valiokunta piti siinä arvioitavina olleita, muun muassa juuri yleiseen

etuun perustuvia tietojen luovuttamisia huomattavan avoimina ja tiedonluovutussääntelyyn kohdistuvan täsmällisyys- ja tarkkarajaisuusvaatimuksen kannalta ongelmallisena. Vaikka lausunto koski tietojenluovuttamissääntelyä, siinä yleisen edun ongelmista täsmällisyys- ja tarkkarajaisuuden kannalta esitetty koskee nyt ehdotettua poikkeussäännöstä, varsinkin kun perustuslakivaliokunta on asiallisesti rinnastanut rangaistusluonteisen taloudellisen seuraamuksen rikosoikeudelliseen seuraamukseen (PeVL 37/2021 vp, PeVL 14/2013 vp, PeVL 17/2012 vp, PeVL 9/2012 vp, s. 2, PeVL 55/2005 vp, s. 2 ja PeVL 32/2005 vp, s. 2), jonka yhteydessä tarkkuuden yleistä vaatimusta ei voida sivuuttaa, vaikka perustuslain 8 §:n rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen täsmällisyysvaatimus ei sellaisenaan kohdistu hallinnollisten seuraamusten sääntelyyn (PeVL 37/2021 vp, PeVL 14/2013 vp, PeVL 17/2012 vp, PeVL 9/2012 vp, s. 2, PeVL 57/2010 vp, s. 2 ja PeVL 74/2002 vp, s. 5).

22. Säännöstä tulisi täsmentää, jotta lakiehdotus voidaan käsitellä tavallisen lain säätämisjärjestyksessä.